

הרבי והילדים | סיפורים

"זה בשביל האהבה"

מספר הרב יוסף יצחק ז"ל קובסמן מקראון הייטס:

יום ראשון כ"ו באדר תשנ"ב. הייתי אז בחור, והייתי אמור לטוס לארץ הקודש. לפני הטיסה נגשתי לרבי בעת חלוקת הדולרים לבקש ברכה. שעה שלמה עמדתי בתור הארוך והנפתל. לפני עמדה ילדה בסביבות גיל שש-שבע, חזותה העידה עליה שהיא אינה נמנית על קהל עדת חסידי חב"ד, אך כשהיא עברה לפני הרבי וקיבלה את הדולר מידו הקדושה היא הפטירה באנגלית "אני אוהבת אותך". המזכירים היו מעט נבוכים, ואני הייתי סקרן לראות כיצד הרבי יגיב על כך. פיו של הרבי התמלא חיוך כמו שאף פעם לא ראיתי. בחיי זכיתי לראות את הרבי מחייך הרבה פעמים, אם בהתוועדויות או בהזדמנויות שונות, אך כזה חיוך מעולם לא ראיתי, פניו של הרבי פשוט קרנו מאושר. הילדה כבר הספיקה להתקדם לעבר היציאה, אך הרבי קרא לה פעם נוספת הגיש לה עוד דולר ואמר "זה בשביל האהבה". אלו היו המילים האחרונות - לעת עתה - שזכיתי לשמוע מהרבי. מילים שמהדדות באוזני עד היום כאלה שגילמו את אהבת ישראל הגדולה של לרבי.

לצפייה בילדים המקבלים דולר לצדקה [לחצי כאן](#)

מספר הרב שלמה חיים דיסקין, רבה של קרית יואל (מתוך "הסיפור שלי" / הוצאת המרכז לענייני אשכנזי שליחות):

מידי יום בדרכו לתפילת מנחה, וכן בימי שני וחמישי בבוקר כשהיה יוצא לקריאת התורה, נהג הרבי לחלק מטבעות לצדקה לילדים קטנים ואפילו לתינוקות. ילדים היו מתאספים ונעמדים בהמתנה לרבי שיצא מחדרו, כדי לזכות לקבל מטבע שליחות מצווה מידו. הרבי היה מעניק להם מטבע ומצביע אל עבר קופת הצדקה הגדולה שהייתה קבועה על הקיר הסמוך. אהבתי להתבונן במחזה הזה, ופעמים רבות נהגתי לעמוד במסדרון, בסמוך לקופת הצדקה, בשעה שהרבי יצא מחדרו אל עבר בית הכנסת וחילק מטבעות לילדים. הייתי מרים את הילדים הקטנים על מנת שהרבי לא יצטרך להתכופף אליהם כדי להגיש להם את המטבע. לעתים היה הרבי שואל אותי על ילד כל-שהוא, "האם הוא כבר קיבל?" - עד כדי כך היה חשוב לו שלא יהיה ילד שלא קיבל מטבע. לפעמים, אחרי שהרבי כבר המשיך ללכת, או שהיה יוצא בדרכו אל האוהל, ומבחין בילד מרחוק, היה קורא לו, נותן לו מטבע ושולח אותו לשים את המטבע בקופת הצדקה.

כעבור שנים, אחרי שכבר הייתי נשוי ועם ילדים משלי, הגעתי פעם לרבי עם שתיים מבנותיי, האחת בת שלוש, והשנייה בת שנה וחצי. עמדנו במבואת הכניסה של 770, וחיכינו שהרבי יצא מחדרו בדרכו לתפילה ויחלק מטבעות לילדים. הבת הגדולה יותר עמדה לפניי, ואילו את הקטנה החזקתי על ידי.

זמן קצר לפני שהרבי יצא נפתחה דלת הכניסה של 770, והבת הקטנה סובבה את ראשה ומבטה היה מרותק למכוניות שחלפו במהירות על הכביש הראשי שבחוץ. בדיוק באותו רגע יצא הרבי והחל לחלק מטבעות לילדים. הוא העניק מטבע לבת הגדולה, ובינתיים ניסיתי לטובב את ראשה של הקטנה שתסתכל לכיוונו של הרבי שרצה להעניק גם לה מטבע. הרבי הבחין בכך ומיד הושיט את ידו עם המטבע לאחוריי, אל מול פניה של הילדה, ושיחק עם המטבע באצבעותיו מול עיניה. כשמבטה נתפס על המטבע שב הרבי והחזיר את ידו לאט לאט, וכשסובבה את ראשה, נתן לה הרבי את המטבע וסימן לה להכניס אותו לקופת הצדקה. איזה יחס מיוחד לילדה קטנה!

מספר הרב שבת, סאבליצקי (מחבר "קרב אל"ר" גיליון 87)

לפני הרבה שנים נסענו כל המשפחה אל הרבי, ל-770. כשהגיע יום שישי, הסברנו לילדים שבערב שבת, כשהרבי יוצא מהחדר שלו ונכנס להתפלל מנחה, הוא נוהג לחלק לילדים שעומדים שם מטבעות לצדקה. זה כמובן דרבן את הילדים והמריץ אותם לעזור בהכנות לשבת, כדי שהכול יהיה מוכן מוקדם וכך נוכל לזכות לקבל מהרבי מטבע. כשהגיע הזמן, לבשנו בגדי שבת, לקחנו את הילדים, כולל את הבת הקטנה בת השנתיים, ורצנו ל-770.

עמדנו כולנו נרגשים ודרוכים. העיניים היו נעוצות בידית הדלת שמוליכה לחדרו של הרבי. ואז התחלנו לשמוע כל מיני רחשים ולחשوشים. הידית התחילה להסתובב... הנה, עוד מעט, עוד רגע, נזכה לראות את הרבי.

הדלת נפתחה. הרבי יצא, נעמד והתחיל לחלק מטבעות לילדים שעמדו שם.

הילדים ניגשו לרבי ביראת כבוד. כל אחד הושיט יד קטנה ועדינה, והרבי הניח בה מטבע. בתי הקטנה, בת השנתיים, עמדה לידי. "דחפתי" אותה קצת לכיוון הרבי. המזכיר שם לב לילדה, וסימן לה להתקרב עוד יותר. היא נעמדה מול הרבי, והושיטה את היד. הרבי החזיק את המטבע בין האצבעות, והניח אותה בעדינות בכף היד של הילדה הקטנה.

הרבי סיים לחלק לכל הילדים והילדות את המטבעות. הוא צעד פסיעה קדימה, ופתאום נעצר והסתכל על הבת שלי. המזכיר הבין מיד את הרמז, וסימן לה להכניס את המטבע לקופת הצדקה הגדולה שהייתה קבועה בקיר. היא ניסתה לשלשל את המטבע לתוך החריץ של הקופה, אבל היא לא הצליחה, הקופה הייתה גבוהה מדי. ואז, כשאנחנו מסתכלים בתימהון ובתדהמה, הרבי התקרב לילדה, תפס את שני המרפקים שלה בשתי ידיים, ופשוט, הניף אותה למעלה! כשהרבי מחזיק אותה בגובה, הילדה הצליחה להגיע לחריץ של הקופה ולהכניס את המטבע.

הסיפור הקטן הזה מלמד אותנו דברים גדולים. קודם כל, הרבי רצה שהילדה הקטנה, בת השנתיים בסך הכול, תיתן את המטבע לצדקה מיד באותו הרגע. לא אחר כך. ללמדך: אם מזדמנת לפניך אפשרות לעשות מעשה טוב - תעשה אותו מיד. אל תדחה ואל תחכה.

והמחזה המופלא, לראות את הרבי מרים את הילדה הקטנה בידי, כדי שתוכל לשלשל את המטבע בחריץ שבקופה! כשהרבי הרים אותה, הרגשתי שהוא מרים גם אותי, את כולנו. הוא לימד אותנו מה היחס שכל אחד צריך לתת לחבר שלו - לאהוב כל יהודי ולנסות "להרים" אותו. לאהוב כל אחד, גם אם אתה לא מכיר אותו וגם אם אתה דווקא מכיר אותו טוב מדי...

לצפייה בחלוקת צדקה בערב שבת [לחצי כאן](#)

לצפייה בחלוקת מטבע לצדקה [לחצי כאן](#)

"יש קול ויש עונה"

התור לחלוקת הדולרים המפורסמת. בין העומדים הרבים, נמצאים גם בני זוג וילדם שובה הלב. ילד קטן, בן ארבע לכל היותר, חייכן ויפה תואר. גומת חן חנינית העמיקה בלחיו כשחיך בביישנות. הוא נצמד לשמלתה של אימו, נבוכ מן המבוגרים הזרים הממלאים את מלוא האופק.

צער איום נשקף מעיניהם של ההורים. מי שהביט בהם יכול היה לקבוע בוודאות כי דאגה איומה מקננת בליבם.

האם חולה הוא הילד? האם אחד מן ההורים לא בריא? אף אחד לא ידע. אף אחד גם לא שאל.

מה שברור הוא, תהיה הבעיה אשר תהיה, הפתרון לה נמצא בדיוק כאן, בתור בו הם עומדים ואצל מי שתיכף יזכו אליו לגשת. התור התקדם. הנה עוד רגע יגיע תורם. ניתן כבר לראות את פניו הקדושות של הרבי.

כל אחד ניגש, זוכה לעמוד רגע אחד מול הקודש, מקבל דולר וברכה קצרה ו... ממשיך הלאה. מעטים הם אלו שזוכים להחליף מילים ספורות עם הרבי. האם יספיקו בכלל לומר את שבליבם? לתנות את צרתם? הלוואי שכן.

הרי בדיוק למען המטרה הזו הגיעו הם לכאן ממרחק כה רב. הנה, הנה מתקרב הרגע המכריע. עוד שלושה אנשים לפניהם בתור. עוד שנים. עוד אחד. עכשיו הם.

האב הנרגש ממלמל בחטף. "הבן שלנו בן ארבע, הוא אינו יכול לדבר". העולם נעצר. כאילו אין תור וכאילו גם לא היה מעולם.

הרבי רוכן מעט אל עבר הילד ואומר לו, "אמור אחרי: 'שמע'! נשימתם של ההורים נעצרת גם היא. והילד, כאילו אין בכך חידוש או דבר פלא, חוזר אחרי הרבי בקול צלול וילדותי, "שמע"!

מה?! האם פרצה בבכי, לא יכולה לשלוט בעצמה. והרבי ממשיך: "ישראל". והנה הילד חוזר, בלי להתפעל, "ישראל!" הרבי אומר "השם", האב בקושי רב נושם. והילד - חוזר, "השם".

את כל הפסוק אמר הרבי מילה במילה, למרות ההמולה, על אף כמות האנשים הגדולה. היה זה מקרה נדיר כל כך, בלתי נשכח.

כשהסתיים הפסוק הרים הרבי את עיניו הקדושות אל ההורים המאושרים ושאל, "הוא הרי מדבר היטב?"

"רבי", האם לא יכלה עוד להתאפק.

"רבי, זוהי הפעם הראשונה בה אני שומעת את קולו של הילד! הפעם הראשונה!" הרבי לא התפעל, הוא העניק לכל אחד מהם דולר והוסיף, "בקרוב הוא יתחיל לומר משפטים!"

הם יצאו אחרים. מאושרים.

פתאום לא רק הילד חיך כי אם גם ההורים.

שבועיים בלבד חלפו. במזכירות הרבי התקבלה שיחת טלפון נרגשת. "בדיוק כמו שהרבי אמר, הילד שלנו כבר משוחח, הוא אומר משפטים!" עוד פלא ונס התווסף לרשימת הניסים.

בזכות נר שבת אחד של ילדה קטנה

סיפור זה סיפור הרבי בהתוועדות:

לזוג הורים, אבא ואמא היתה ילדה חמודה בת שש, נקרא לה נועה. נועה לא ידעה שיש מצוה להדליק נרות לפני שבת קדש, וגם אמא שלה לא ידעה... היא לא היתה בגן כמו שלנו שלומדים על מצוות.

לנועה היתה חברה, בגיל שלה, שיום אחד סיפרה לנועה שיש מצוה להדליק נרות שבת וגם ילדה בגיל שלהן יכולה להדליק נר אחד.. ואפילו אפשר לתת מטבע לצדקה לפני שמדליקים את הנר.

היא גם ספרה לה שהשם פותח את שערי שמיים בזמן שמדליקים נרות..

נועה הגיעה הביתה שמחה ונרגשת וספרה לאמא שלה על מצות הדלקת נרות.

(הגננת עוברת להנגנה עצובה מעט) אבל אמא של נועה לא הסכימה...

נועה כל כך רצתה להדליק נר לפני שבת, שהיא פשוט התחילה לבכות ולהתחנן בפני אמה שתסכים לה להדליק. בכתה ובקשה... עד שאמא שלה הסכימה!

נועה הדליקה בשמחה גדולה את נר השבת, הניחה אותו במרכז השולחן ורקדה סביבו בשמחה והתרגשות.

אבא ואמא של נועה ראו את נועה כל כך שמחה ונרגשת, וכשהם רצו להדליק את האור... וגם כשאמא של נועה רצתה לבשל.. היא חשבה: מה? זה מתאים? נועה שלנו הדליקה נר של שבת ואנחנו נעשה דברים שאסור בשבת? וכך הם חיכו עד שהנר כבה.

מידי שבת היתה נועה הצדיקה מדליקה נר, מברכת, רוקדת ושמחה וכל הזמן שהנר היה דולק אבא ואמא של נועה לא הדליקו את האור, לא שמעו שירים ולא בשלו... בזכות נועה. יום אחד נועה ספרה לאמא שלה שגם אמהות מדליקות נרות לפני שבת, שני נרות, ו...אמא של נועה הסכימה להדליק.

המון אור היה בבית של נועה: נר של נועה ושני נרות של אמא.

כשאמא של נועה התחילה להדליק נרות לפני שבת, הן גם לבשו בגדי שבת ולפני שבת אחרת אמא של נועה בשלה ביום שישי מאכלים מיוחדים לכבוד שבת.

שבת אחת אבא התחיל לעשות קידוש והם המשיכו לקיים עוד הרבה מצוות שכתובות בתורה..

הגננת שואלת: ילדים, בזכות מה התחילו לקיים מצוות בבית של נועה? (בזכות הנר האחד שנועה

מאוד רצתה להדליק).

גם לילדים קטנים יש כוח לשנות ולגרום לאחרים לקיים עוד מצוות.